

INA VAN DER BEEK

Alles draait om Henk

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

De deur van het grote kantorencomplex gaat automatisch achter Henk dicht als hij naar buiten stapt. Hij loopt naar de fietsenstalling rechts naast de ingang en doet zijn zwarte aktetas onder de snelbinders, grabbelt in zijn zak naar het sleuteltje en opent het slot. Dan zwaait hij zijn rechterbeen over de stang en fietst weg. Weer een werkdag voorbij.

Hij fietst door het centrum van de stad, het is druk, zoals altijd om deze tijd. Hij heeft variabele werktijden, eigenlijk zou hij 's ochtends eerder moeten beginnen en dan 's middags vroeger naar huis. Maar ach, wat maakt het ook eigenlijk uit? Zijn collega's die met de auto komen hebben meer last van de verkeersdrukke dan hij en de avond duurt nog lang genoeg. Hoewel moeder weleens moppert dat ze liever om precies zes uur zou willen eten, maar dat lukt nu eenmaal niet. Al zes jaar werkt hij bij dit bedrijf en al zes jaar fietst hij tegen halfzeven het pad op. Fiets in

de schuur, handen wassen en zeven voor halfzeven aan tafel. Moeder Nella houdt van regelmaat.

Inmiddels is hij in de buitenwijk van de stad gekomen, nu kan hij beter opschieten. Bij de boekhandel in de Koningsstraat houdt hij even in en kijkt naar binnen. Komt Liselotte eraan? Nee, hij ziet niks, dan trapt hij weer stevig door. Het is een soort sport geworden om inderdaad elke dag op precies hetzelfde tijdstip thuis aan te komen.

Liselotte is zijn buurmeisje, nou ja, bijna-buurmeisje. Ze woont met haar ouders en zusje een stukje verderop, net buiten het dorp op het oude landgoed, dat haar vader een jaar of tien geleden gekocht heeft. Zondags in de oude dorpskerk ziet hij haar altijd met haar familie zitten, verder heeft de familie Van Balkenaarden Geerling nauwelijks contact met de andere dorpingen. Maar Henk en Liselotte fietsen samen regelmatig van en naar de stad. Dat is een aantal jaren geleden al begonnen, toen Liselotte nog op de middelbare school zat en vaak toevallig tegelijk met hem richting stad fietste. Na haar eindexamen vorig jaar is ze rechten gaan studeren in Utrecht, maar de studie beviel haar niet en nu

werkt ze tijdelijk in de boekhandel. In september wil ze een nieuwe studie beginnen. Liselotte is een gezellige meid, wel een stuk jonger dan hijzelf is, ze voelt als het jongere zusje dat hij nooit heeft gekregen.

Nu heeft hij de stad achter zich gelaten en door de polder trapt hij stevig door. Net als hij de eerste huizen van het dorp bereikt, begint het te regenen. In dat kleine stukje wordt hij nog net drijfnat, bah, zal je moeder weer horen zo meteen. Maar voor die paar honderd meter gaat hij toch echt zijn regenpak niet aantrekken.

Vijf minuten later stapt hij de achterdeur binnen. 'Dag ma.'

'Je bent nat! Weer geen regenpak aan zeker!'

'Het begon toen ik al in het dorp reed, ik dacht dat het wel zou meevallen.' Hij doet zijn natte jas uit en hangt hem in de bijkeuken. Dan loopt hij naar het aanrecht en wast zijn handen. Daar poetst hij gelijk zijn bril droog, hij ziet er niks meer door vanwege de regendruppels.

Als hij in de kamer aan tafel gaat zitten, voelt hij zijn broek aan zijn knieën plakken.

Z'n moeder heeft inmiddels een grote pan

op tafel gezet. O ja, ook dat nog, het is vandaag dinsdag en dat betekent zoals elke week: stampot andijvie met spekjes. Hij haat andijviestampot! Zwijgend zitten ze tegenover elkaar. Henk eet met lange tanden en kijkt tersluiks eens naar het gezicht van z'n moeder. Hij mist haar dagelijkse vraag hoe het op zijn werk was. Is dat nou allemaal omdat hij natgegend is? Ze heeft een boze frons tussen haar wenkbrauwen en ze kijkt strak naar haar bord. Pas als ze haar vork heeft neergelegd zegt ze: 'Er is post voor je.' Ze zegt het op een toon alsof hij een misdaad heeft gepleegd.

'Post?' Verbaasd kijkt hij haar aan. Veel andere post dan bankafschriften en dergelijke zaken krijgt hij nooit en die enveloppen liggen altijd naast zijn bord als hij thuiskomt.

Ze knikt richting kast, daar staat een witte envelop naast de klok. Hij staat op en loopt eraan toe, met de brief in zijn hand gaat hij weer zitten. Er zit een buitenlandse postzegel op.

'Uit België.'

Hij knikt. 'Dat zie ik.' Hij draait de envelop om, er staat geen afzender achterop.

'Wie ken jij in België?'

Hij haalt de schouders op. 'Niemand, ik

zou niet weten...'

Ze zegt niks meer, maar kijkt hem strak aan.

Hij haalt nogmaals de schouders op en pakt zijn mes. Voorzichtig ritst hij de envelop open, er blijft een stukje andijvie aan de envelop plakken als hij de brief eruit haalt. Het is een groot wit vel, beschreven in een onduidelijk handschrift.

'Nou, lees eens voor!'

'Wacht even, moeder...'

Hij kijkt naar de ondertekening: *Hendrik Barend Janssen*. Dat is raar, dat is zijn eigen naam.

Z'n ogen gaan langs de regels.

Beste Hendrik,

Waarschijnlijk heb je nog nooit van mij gehoord, dus laat ik me eerst eens voorstellen. Mijn naam is Hendrik Barend Janssen en ja, je leest het goed, je bent mijn naamgenoot. Wijlen jouw vader was een achterneef van mij en jij en ik dragen dus dezelfde oude familienaam. Tijdens het leven van jouw vader hadden hij en ik nauwelijks contact en nadat ik trouwde zijn we elkaar helemaal uit het oog verloren, waarschi-

lijk ook omdat ik met een Vlaamse trouwde en naar België vertrok. Ik heb nog wel gehoord dat jouw vader jaren geleden al is overleden.

‘Henk! Van wie is die brief? Lees eens hardop, zei ik!’

Even kijkt hij haar aan. ‘Ik ben achtentwintig, moeder, mag ik misschien eerst zelf mijn post even lezen?’ Hij schrikt er zelf van, zo praat hij nooit tegen haar. Er komt geen antwoord, met open mond kijkt ze hem aan. Maar hij ziet het nauwelijks, hij leest weer verder.

Nu worden we ouder, Lieveke en ik, en we hebben helaas geen kinderen gekregen. Omdat we een leuk bedrijfje hebben opgebouwd, zoeken we naar iemand die ons ooit misschien zou willen en kunnen opvolgen. Ik ben in de familiestamboom gedoken en heb ontdekt dat jij de enige Hendrik Barend bent, tenminste, voor zover ik kon nagaan. Wellicht heb jijzelf alweer een kleine Hendrik Barend, dat zou natuurlijk zomaar kunnen, want als ik het goed uitreken moet jij nu zo eind twintig

zijn.

Mijn voorstel is het volgende: Als je deze zomer eens tijd hebt, kom dan een weekje, of in elk geval een weekend, naar ons toe. We kunnen dan eens kennismaken en jij kunt ons bedrijfje zien. Uiteraard ben je welkom samen met je vrouw en eventuele kindjes.

Omdat we jouw adres niet weten, sturen we deze brief maar naar je moeder, maar zij zorgt vast wel dat hij bij jou terecht komt.

We hopen gauw iets van je te horen!

*Een hartelijke groet, ook voor je moeder en verdere familie,
oom Hendrik en tante Lieveke*

Henk stopt de brief langzaam terug in de envelop en legt hem naast zijn bord.

‘Nou?’ Het klinkt nu wat vriendelijker.

‘Hij is van ene Henk en Lieveke, hij is een achterneef van pa.’

‘Nooit van gehoord. Lieveke! Wat een idioote naam! Wat moeten ze van jou?’ Ze steekt haar hand uit naar de brief.

Maar Henk vouwt de envelop dubbel en

stopt hem in zijn zak. 'Ze nodigen me uit om eens te komen logeren.' Meer zegt hij niet. Moeder zwijgt ook, ze staat op om de borden naar de keuken te brengen en de vla te halen. Ze zegt er niet eens wat van dat Henk z'n bord niet heeft leeggegeten. Dat is in zeven-entwintig jaar nog nooit gebeurd. Maar dat merken ze geen van beiden.

Zwijgend doen ze later samen de afwas, zoals elke dag. En nog steeds zwijgend kijken ze later naar het achttuurjournaal. Maar Henk neemt niet veel op van het nieuws dat voor zijn ogen voorbijkomt. Zijn gedachten zijn bij de brief, hij wil hem eigenlijk nog een keer lezen, maar in het bijzijn van moeder durft hij hem niet nog eens tevoorschijn te halen.

Vroeger dan anders gaat hij naar zijn kamer. 'Welterusten, ma, ik heb nog een en ander na te kijken voor kantoor en dan ga ik gelijk naar bed.'

Ze knikt. 'Ja, welterusten.'

Pas als hij later in bed de brief nog eens een keer heeft overgelezen realiseert hij zich dat hij vanavond voor het eerst in jaren zijn moeder heeft tegengesproken en dat ze dat nog accepteerde ook. Misschien, zo bedenkt hij, wordt het hoog tijd dat hij eens zelfstandi-

ger wordt. Het voelde in elk geval heel goed.

Hij ligt nog een hele poos wakker, nadenkend over de inhoud van de brief. Wat voor bedrijfje zou die oom Hendrik hebben? Daar schreef hij niks over. Maar hij gaat zeker gauw een keer kijken, dat staat als een paal boven water. Al is het maar om eindelijk eens een bestemming te hebben voor zijn vakantiedagen. Dan moet hij denken over de zin in de brief, dat hij welkom is samen met zijn vrouw en eventuele kindjes. Ah, dat deed even zeer! Want een vrouw?

Leuke vrouwen genoeg in zijn omgeving, alleen al op kantoor lopen er genoeg rond. Maar dat is het probleem: ze zien hem niet eens staan. De enige vrouw in zijn leven is eigenlijk zijn moeder en of hij daar nou echt blij van wordt... Foei, zo mag hij niet denken, ze zorgt goed voor hem.

Maar als hij eindelijk in slaap is gevallen, droomt hij dat hij met een leuke vrouw op reis gaat naar België. Helaas, voor hij er aankomt neemt zijn moeder het stuur van de bus over en keert om, richting huis.

De volgende morgen is het gelukkig droog als Henk zijn fiets uit de schuur haalt. Moeder